

VEDLEGG XVII

NEVNT I ARTIKKEL 10

BESKYTTELSE AV IMMATERIALRETTIGHETER

VEDLEGG XVII

NEVNT I ARTIKKEL 10

BESKYTTELSE AV IMMATERIALRETTIGHETER

AVDELING I

ALMINNELIGE BESTEMMELSER

ARTIKKEL 1

Virkeområde

I denne avtalen menes med «immaterialrett» alle typer immaterialrettigheter omhandlet i avsnitt 1 til og med 7 i del II i TRIPS-avtalen og som fastsatt i dette vedlegget.

ARTIKKEL 2

Internasjonale konvensjoner

1. Statspartene bekrefter på nytt sine rettigheter og forpliktelser i henhold til følgende internasjonale avtaler:

- a) TRIPS-avtalen,
- b) Paris-konvensjonen av 20. mars 1883 angående beskyttelse av den industrielle eiendomsrett, som revidert ved Stockholm-dokumentet av 1967 (Paris-konvensjonen),
- c) Bern-konvensjonen av 9. september 1886 til beskyttelse av litterære og kunstneriske verk, revidert ved Paris-akten av 1971 (Bern-konvensjonen), og
- d) Internasjonal konvensjon av 26. oktober 1961 om rettsvern for de rettigheter som tilkommer utøvende kunstnere, framstillere av fonogrammer samt kringkastingsinstitusjoner (Roma-konvensjonen).

2. Statsparter som ennå ikke er part i følgende avtaler, oppfordres til å gjøre sitt ytterste for å ratifisere eller tiltre dem eller til å overholde de materielle bestemmelsene i dem:

- a) Konvensjonen om patentsamarbeid av 19. juni 1970, som endret i 2001,
- b) Protokoll av 27. juni 1989 til Madrid-overenskomsten om den internasjonale registrering av varemerker,
- c) Genève-avtalen av 1999 til Haag-overenskomsten om internasjonal registrering av design,

- d) Nice-avtalen av 15. juni 1957 angående den internasjonale klassifikasjon av varer og tjenester for registrering av varemerker, som revidert ved Genève-dokumentet av 1977,
- e) Budapest-konvensjonen av 28. april 1977 om internasjonal anerkjennelse av deponering av mikroorganismer i forbindelse med behandling av patentsaker,
- f) Internasjonal konvensjon av 1991 om vern av nye plantesorter (UPOV), med mindre den berørte statsparten allerede har tiltrådt UPOV av 1978,
- g) Verdensorganisasjonen for immaterialretts (WIPO) traktat av 20. desember 1996 om opphavsrett,
- h) WIPO-traktaten om framføringer og fonogrammer av 20. desember 1996 (WPPT),
- i) Marrakech-traktaten om tilgang til utgitte åndsverk for blinde og synshemmede og
- j) Beijing-traktaten av 24. juni 2012 om audiovisuelle framføringer.

3. Statspartene er enige om omgående å holde ekspertmøter, på anmodning fra en statspart, om aktiviteter i tilknytning til konvensjonene nevnt i nr. 1 til 2, eller framtidige internasjonale konvensjoner om harmonisering, forvaltning og håndheving av immaterialrettigheter, og om virksomhet i internasjonale organisasjoner som WTO og WIPO, samt om forbindelser partene har med ikke-parter i saker som gjelder immaterialrett.

ARTIKKEL 3

Teknologioverføring

Med forbehold om tilgjengelige ressurser og egen innenrikspolitikk skal statspartene sørge for stimuleringstiltak for å fremme teknologisk nyskaping og teknologioverføring.

ARTIKKEL 4

Tilgang til helse

Statspartene anerkjenner prinsippene som er etablert i Doha-erklæringen om TRIPS-avtalen og folkehelse og bekrefter at kapittel 10 (Immaterialrett) i avtalen og dette vedlegget ikke skal berøre den erklæringen og den endringen av TRIPS-avtalen som ble vedtatt av WTOs hovedråd 6. desember 2005.

AVDELING II

STANDARDER FOR IMMATERIALRETTIGHETER

ARTIKKEL 5

Opphavsrett og nærstående rettigheter

1. Uten at det berører forpliktelsene fastsatt i internasjonale avtaler som statspartene er part i, skal statspartene, i samsvar med sine nasjonale lover og forskrifter, gi og sikre tilstrekkelig og effektivt vern for opphavere, utøvende kunstnere, produsenter av fonogrammer samt kringkastingsforetak for deres verk, framføringer, fonogrammer og kringkastingssendinger.
2. I sine nasjonale lover og forskrifter kan statspartene ha samme begrensninger eller unntak for vern av utøvere for deres framføringer, for vern av framstillere av fonogrammer samt for kringkastingsforetak som de har i sine nasjonale lover og forskrifter for vern av litterære og kunstneriske verk.
3. Statspartene skal sikre at et kringkastingsforetak i det minste har enerett til å tillate følgende handlinger: ny kringkasting av sine sendinger, opptak av sine sendinger, reproduksjon og distribusjon av opptak og overføring til allmennheten over tråd eller trådløst, herunder videresending og tilgjengeliggjøring for allmennheten av sine faste sendinger på en slik måte at allmennheten kan få tilgang til disse sendingene fra et selvvalgt sted og på et selvvalgt tidspunkt.¹
4. Vernetiden som skal gis kringkastingsforetak i henhold til avtalen, skal vare minst 20 år regnet fra utløpet av det året kringkastingen fant sted.
5. Statspartene skal avgrense unntak og begrensninger av eksklusive rettigheter til visse særlige tilfeller som ikke strider mot normal utnyttning av gjenstanden for beskyttelse, og som ikke fører til urimelig skade for rettighetshaverens rettmessige interesser.

¹ Dette nummeret får ikke anvendelse på Brasil.

ARTIKKEL 6

Varemerker

1. Statspartene skal gi innehavere av rettigheter til varemerker for varer eller tjenester et tilstrekkelig og effektivt vern. Ethvert kjennetegn eller enhver kombinasjon av kjennetegn som er egnet til å skille en virksomhets varer eller tjenester fra andre virksomheters varer og tjenester, skal kunne utgjøre et varemerke. Slike kjennetegn, særlig ord, herunder kombinasjoner av ord, personnavn, bokstaver, sifre, figurative elementer, varers form, lyder² og kombinasjoner av farger, samt enhver kombinasjon av slike kjennetegn, skal være egnet for registrering som varemerke. Når kjennetegnene ikke i seg selv er egnet til å utpeke opprinnelsen til de aktuelle varene og tjenestene, kan statspartene gjøre registreringen betinget av at kjennetegnene har oppnådd særpreg som følge av bruk. Statspartene kan sette som vilkår for registreringen at varemerker skal kunne gjengis i registeret på en slik måte at det er tydelig for vedkommende myndigheter og allmennheten hva som er gjenstand for den beskyttelsen innehaveren er innvilget.

2. Statspartene skal gi innehaveren av et registrert varemerke enerett til å hindre alle tredjeparter som ikke har innehaverens samtykke, i å bruke identiske eller liknende tegn for varer eller tjenester som er identiske med eller ligner varene eller tjenestene som varemerket er registrert for, i næringsøyemed dersom det er sannsynlig at slik bruk vil medføre forveksling. Dersom det brukes et identisk tegn for identiske varer eller tjenester, skal man anta at det er fare for forveksling. Rettighetene beskrevet ovenfor skal ikke være til hinder for eventuelle eksisterende eldre rettigheter, og de skal heller ikke påvirke statspartenes mulighet til å gjøre rettigheter tilgjengelige på grunnlag av bruk.

3. Vernet i henhold til nr. 2 skal ikke begrenses til identiske eller liknende varer eller tjenester i tilfeller der varemerket er velkjent³ i det aktuelle landet, og der bruk av varemerket uten rimelig grunn ville dra en urimelig fordel av, eller være til skade for, det eldre varemerkets særpreg eller anseelse.

4. Ingen av statspartene kan sette som vilkår for at et varemerke er velkjent, at varemerket er registrert i relevante statsparts jurisdiksjon eller i en annen jurisdiksjon, oppført på en liste over velkjente varemerker eller tidligere er anerkjent som et velkjent varemerke.

5. Statspartene skal ta behørig hensyn til prinsippene i WIPOs felles anbefaling om bestemmelser om vern av velkjente merker, vedtatt av forsamlingen i Parisunionen angående vern av den industrielle eiendomsrett og WIPOs generalforsamling i 1999, og WIPOs felles anbefaling om bestemmelser om vern av merker og andre industrielle rettigheter til kjennetegn, på internett, vedtatt av forsamlingen i Parisunionen angående vern av den industrielle eiendomsrett og WIPOs generalforsamling i 2001.

6. Dersom et varemerke er gjengitt i en ordbok, et annet oppslagsverk eller i et lignende verk uten at det er angitt at det er registrert, skal varemerkeinnehaveren kunne kreve at

² Forpliktelsen til å verne lyder som varemerker får ikke anvendelse på Brasil.

³ I henhold til Brasils nasjonale lover og forskrifter omfatter velkjente varemerker «*marcas notoriamente conhecidas*» («velkjente varemerker», vernet uavhengig av registrering) og «*marcas de alto renome*» («berømte varemerker», vernet på tvers av alle sektorer). For sistnevnte kan det være nødvendig med registrering.

utgiveren av verket eller verkets distributør tar inn en tilsvarende anmerkning, senest i et opptrykk.

ARTIKKEL 7

Patenter

1. Statspartene skal i sine nasjonale lover og forskrifter sikre at patenter er tilgjengelige for alle oppfinnelser, enten det dreier seg om produkter eller framgangsmåter, på alle teknologiområder, forutsatt at de er nye, har oppfinnelseshøyde og kan anvendes industrielt. Med forbehold for bestemmelsene i nr. 2 og 3 skal patenter være tilgjengelige og patentrettigheter skal kunne meddeles uten forskjellsbehandling med hensyn til hvor oppfinnelsen er gjort, på hvilket teknologiområde og hvorvidt produktene er importert eller framstilt lokalt.
2. Statspartene kan unnta fra patenterbarhet oppfinnelser som det er nødvendig å hindre kommersiell utnyttelse av på deres territorium for å beskytte offentlig orden og moral, herunder for å beskytte menneskers, dyrs eller planter liv eller helse eller for å unngå alvorlig skade på miljøet, forutsatt at utelukkelsen ikke gjennomføres bare fordi utnyttelsen er forbudt i henhold til partenes nasjonale lover og forskrifter.
3. Statspartene kan også unnta fra patenterbarhet:
 - a) diagnostiske, terapeutiske og kirurgiske metoder for behandling av mennesker eller dyr, og
 - b) planter og dyr, unntatt mikroorganismer, samt hovedsakelig biologiske prosesser for framstilling av planter og dyr, unntatt ikke-biologiske og mikrobiologiske prosesser.
4. Statspartene skal gjøre det mulig for patentsøkere å gjøre endringer og rettelser og å svare på bemerkninger i forbindelse med søknaden. Endringer og rettelser skal ikke strekke seg lenger enn til søknadens gjenstand slik den er innlevert.
5. Statspartene erkjenner fordelene ved åpenhet i patentsystemet og skal bestrebe seg på å offentliggjøre upubliserte patentsøknader som er under behandling, omgående etter utløpet av 18 måneder fra inngivelsessdagen eller, dersom det påberopes prioritet og nasjonale lover og forskrifter tillater det, fra prioritetsdagen.
6. Dersom en patentsøknad som er under behandling, ikke offentliggjøres omgående i samsvar med bestemmelsene i nr. 5, skal statspartene offentliggjøre søknaden eller det tilsvarende patentet så snart det er praktisk mulig.
7. Statspartene skal sørge for at patentsøkere kan kreve tidlig offentliggjøring av en søknad før utløpet av fristen nevnt i nr. 5.
8. Statspartene skal gjøre sitt ytterste for å behandle patentsøknader raskt med sikte på å unngå urimelige forsinkelser.

9. Hver statspart skal innføre eller opprettholde et unntak fra rettighetene knyttet til et patent i forbindelse med handlinger som er nødvendige for å oppnå markedsføringstillatelse for et farmasøytisk produkt (unntak for regulatorisk gjennomgang). Unntaket skal ikke komme i urimelig konflikt med en alminnelig utnyttelse av patentet og skal ikke påføre patenthaverens berettigede interesser urimelig skade, idet det tas hensyn til tredjeparters rettmessige interesser.

ARTIKKEL 8

Design

1. Statspartene skal i sine nasjonale lover og forskrifter sikre et tilstrekkelig og effektivt vern av design.
2. Den gjeldende vernetiden, inkludert forlengelser, skal være minst 15 år fra søknadsdatoen i Argentina, Paraguay og Uruguay og minst 25 år i EFTA-statene og Brasil.
3. Statspartene kan i sine nasjonale lover og forskrifter fastsette en kortere vernetid for design til deler som benyttes til reparasjon av et produkt.

ARTIKKEL 9

Geografiske betegnelser

1. Statspartene skal i sine nasjonale lover og forskrifter sikre tilstrekkelige og effektive muligheter til å beskytte geografiske betegnelser for varer i samsvar med sine internasjonale forpliktelser.
2. I dette vedlegget menes med «geografiske betegnelser» betegnelser som viser til et produkt som har sin opprinnelse på en statsparts territorium, eller i en region eller på et sted på dette territoriet, når en bestemt kvalitet, et bestemt omdømme eller andre egenskaper ved dette produktet i det vesentlige kan tilskrives dets geografiske opprinnelse.
3. Med forbehold for artikkel 23 i TRIPS-avtalen skal statspartene påse at berørte parter har rettslige midler til å hindre at en geografisk betegnelse brukes for varer som ikke har opprinnelse på det stedet som er angitt i den aktuelle betegnelsen, på en måte som villeder allmennheten med hensyn til varenes geografiske opprinnelse eller som innebærer illojal konkurranse etter Paris-konvensjonen artikkel 10*bis*.
4. Statspartene skal påse at berørte parter har rettslige midler til å motsette seg registrering eller å anmode om ugyldigkjennelse av et varemerke som inneholder eller består av en statsparts tidligere beskyttede geografiske betegnelse for varer som ikke har opprinnelse på det angitte territoriet, dersom det nevnte varemerket villeder allmennheten med hensyn til varenes egentlige geografiske opprinnelse.
5. Statspartene skal påse at berørte parter har rettslige midler til å hindre bruk av en geografisk betegnelse for landbruksvarer og næringsmidler for identiske eller sammenlignbare varer som ikke har opprinnelse på det stedet som er angitt i den aktuelle betegnelsen.
6. Uten at det berører denne artikkelen, får tillegget (Geografiske betegnelser) anvendelse på den gjensidige anerkjennelsen og beskyttelsen av geografiske betegnelser i Liechtenstein og

Sveits på den ene siden, og MERCOSUR-statene på den andre siden, på de vilkårene som er fastsatt i tillegget.

ARTIKKEL 10

Falske eller misvisende indikasjoner

1. Opprinnelsesangivelser skal forstås i samsvar med Pariskonvensjonen.
2. Statspartene skal gi berørte parter rettsmidler som er egnet til å hindre bruk eller registrering av falske opprinnelsesangivelser for varer eller tjenester, slik som når dette brukes eller registreres som et varemerke eller et handelsnavn på en måte som villeder allmennheten med hensyn til varenes eller tjenestenes virkelige opprinnelsessted eller som innebærer illojal konkurranse i henhold til Pariskonvensjonen artikkel 10*bis*.
3. Nr. 2 får anvendelse selv om navnene er oversatt eller brukt i en modifisert form, dersom slik bruk villeder allmennheten med hensyn til varens virkelige opprinnelsessted.
4. I samsvar med sine forpliktelser etter Pariskonvensjonen artikkel 6*ter* skal statspartene nekte eller kjenne ugyldig en registrering og ved egnede midler forby bruk av offentlige våpen, flagg og andre statselementer tilhørende en statspart som varemerker eller som deler av varemerker eller andre beskyttede titler, for eksempel handelsnavn, når vedkommende myndigheter ikke har gitt tillatelse til det.

AVDELING III

ERVERV OG OPPRETTHOLDELSE AV IMMATERIALRETTIGHETER

ARTIKKEL 11

Erverv og opprettholdelse

Når erverv av en immaterialrettighet er betinget av at rettigheten meddeles eller registreres, skal statspartene sikre at framgangsmåtene for meddelelse eller registrering er på minst samme nivå som i TRIPS-avtalen, særlig artikkel 62.

AVDELING IV

HÅNDHEVING AV IMMATERIALRETTIGHETER

ARTIKKEL 12

Generelt

1. Statspartene skal i sine nasjonale lover og forskrifter sørge for håndhevingsbestemmelser for rettigheter som omfattes av artikkel 1 (Virkeområde), som minst skal være på samme nivå som i TRIPS-avtalen, særlig artikkel 41 til 61.
2. Prosedyrene som vedtas, opprettholdes eller anvendes for å gjennomføre dette vedlegget, skal være effektive og rettferdige og ikke være unødvendig kompliserte eller kostbare eller medføre urimelige tidsfrister eller uberettigede forsinkelser, og skal virke avskrekkende på ytterligere overtredelser. Hver statspart skal ta hensyn til behovet for forholdsmessighet mellom overtredelsen, rettighetene til alle involverte parter, tredjeparters interesser og relevante tiltak, klageadgang og sanksjoner.
3. Framgangsmåtene for håndheving av immaterialrettigheter skal være slik at man unngår å skape hindringer for legitim handel og slik at det gis garantier mot misbruk av dem.
4. Denne avdelingen pålegger ikke statspartene å etablere et rettssystem for håndheving av immaterialrettigheter som skiller seg fra det som gjelder for den generelle rettshåndhevingen, og den påvirker heller ikke statspartenes generelle evne til å håndheve lovgivningen sin. Kapittel 10 (Immaterialrett) i avtalen og dette vedlegget medfører ingen forpliktelser knyttet til fordelingen av ressurser mellom håndheving av immaterialrettigheter og generell rettshåndheving.

ARTIKKEL 13

Tilbakehold av varer

1. Statspartene skal innføre prosedyrer som gir en rettighetshaver som har begrunnet mistanke om at varer som er omfattet eller vil omfattes av tollprosedyrer, i det minste innebærer en krenkelse av varemerker, opphavsrett eller geografiske betegnelser, mulighet til å fremme en søknad til vedkommende forvaltnings- eller rettsmyndigheter om at tollmyndighetene tilbakeholder varer som nevnt.
2. Statspartene skal gjøre det mulig for en rettighetshaver å registrere rettigheter som nevnt i nr. 1 hos tollmyndighetene. Tollmyndighetene skal gjennomføre hensiktsmessige kontroller for å identifisere varer som mistenkes for å innebære en krenkelse av disse rettighetene.
3. Tollmyndighetene skal, i samsvar med relevante nasjonale lover, forskrifter og prosedyrer, tilbakeholde varer som mistenkes for å innebære en krenkelse av de rettighetene som det ble fremmet søknad for i henhold til prosedyren i nr. 1, eller som ble registrert i henhold til prosedyren i nr. 2.

4. Statspartene skal gjøre det mulig for sine vedkommende myndigheter å handle på eget initiativ og tilbakeholde varer som er nevnt i nr. 1, ved begrunnet mistanke om at innførsel eller utførsel av disse varene vil innebære en krenkelse av disse rettighetene.
5. Tollmyndighetene skal aktivt se etter og identifisere forsendelser som inneholder varer som er nevnt i nr. 1 som mistenkes for å innebære en krenkelse av disse rettighetene.
6. Statspartene skal gi sine tollmyndigheter fullmakt til å underrette rettighetshaveren, slik at vedkommende får mulighet til å fremme en søknad som nevnt i nr. 1 og registreringen som nevnt i nr. 2.
7. Det er underforstått at det ikke skal foreligge noen forpliktelse til å anvende framgangsmåtene i nr. 1 eller 2 ved tilbakehold av varer som er brakt i omsetning av rettighetshaveren eller med dennes samtykke.
8. Ved suspensjon i henhold til nr. 1 og 2 skal vedkommende myndigheter i statsparten som har suspendert frigivelsen av varene, underrette rettighetshaveren om suspensjonen, herunder med informasjon rettighetshaveren trenger for å håndheve rettighetene sine. Slik informasjon kan bestå av navn og adresse på avsender eller mottaker og på importør eller eksportør, etter hva som er relevant, samt mengden av de aktuelle varene.
9. Hver statspart skal sørge for at de vedkommende forvaltnings- eller rettsmyndighetene, på anmodning fra rettighetshaveren, har myndighet til å beslutte at varer som er tilbakeholdt i henhold til nr. 1 eller 2, skal holdes beslaglagt inntil det foreligger en endelig avgjørelse i inngrepssaken.
10. Hver statspart skal, dersom de vedkommende myndighetene har avgjort at de mistenkte varene innebærer en krenkelse av en immaterialrettighet, sikre at det finnes ordninger, i tråd med dens nasjonale lover og forskrifter, som gjør det mulig for rettighetshaveren å kreve erstatning for og å bli holdt skadesløs mot kostnader og utlegg som rettighetshaveren kan ha hatt i forbindelse med rettighetsutøvelsen og anvendelsen av tiltak som fastsatt i denne artikkelen.
11. Hver statspart kan unnta små mengder varer av ikke-kommersiell art som befinner seg i reisendes personlige bagasje eller som er sendt i små forsendelser, fra anvendelsen av denne artikkelen. Denne artikkelen får anvendelse på små forsendelser dersom de utgjør import eller eksport i et kommersielt omfang.

ARTIKKEL 14

Rett til inspeksjon

1. Vedkommende myndigheter skal gi den som søker om tilbakehold, og andre personer som er involvert i tilbakeholdelsen, anledning til å inspisere varer som har blitt tilbakeholdt.
2. Ved undersøkelse av varer kan de vedkommende myndighetene ta prøver og, i samsvar med den aktuelle statspartens nasjonale lover og forskrifter, overlevere dem eller sende dem til rettighetshaveren, på dennes uttrykkelige anmodning, utelukkende med henblikk på analyse og for å legge til rette for den etterfølgende prosedyren, uten at det berører noen annen analyse som måtte være bestilt av vedkommende myndighet. Dersom omstendighetene tillater det, skal

prøvene returneres når den tekniske analysen er fullført, og eventuelt før varene frigis eller tilbakeholdelsen av dem oppheves. Enhver analyse av prøver som er overlevert eller sendt til rettighetshaveren, skal utføres på rettighetshaverens eget ansvar.

3. Den som deklarerer, besitter eller eier de antatt krenkende varene, kan være til stede ved inspeksjonen med sikte på å beskytte forretningshemmelighetene sine.

ARTIKKEL 15

Midlertidige og forebyggende tiltak

1. Hver statspart skal sørge for at dens rettslige myndigheter har myndighet til å beslutte raske og effektive midlertidige tiltak

- a) for å forhindre krenkelse av en immaterialrettighet, og særlig for å forhindre at varene bringes inn i handelskanaler under deres jurisdiksjon, herunder importerte varer umiddelbart etter tollklarering, og
- b) for å ivareta relevant bevismateriale i forbindelse med den angivelige krenkelsen.

2. Statspartenes rettsmyndigheter skal, når det er hensiktsmessig, kunne treffe midlertidige tiltak uten at motparten er hørt, særlig når det er sannsynlig at en forsinkelse kan påføre rettighetshaveren uopprettelig skade eller når det er en påviselig risiko for at bevismateriale ødelegges. Når det anmodes om midlertidige tiltak, skal statspartenes rettsmyndigheter handle raskt og treffe en avgjørelse uten ugrunnet opphold.

3. Hver statspart skal sørge for at deres rettsmyndigheter i sivilrettslige saker om håndheving av immaterialrettigheter har myndighet til å pålegge en part i saken å avstå fra en krenkelse, blant annet for å forhindre at importerte varer som innebærer en krenkelse av en immaterialrettighet, umiddelbart etter tollklareringen bringes inn i handelskanaler under deres jurisdiksjon.

ARTIKKEL 16

Fjerning fra handelen

Statspartene skal sikre at de vedkommende rettsmyndighetene i en krenkelsessak på anmodning fra rettighetshaveren kan pålegge at det treffes egnede tiltak for varer som er funnet å innebære en krenkelse av en immaterialrettighet, og når det er hensiktsmessig, med hensyn til materialer og redskaper som hovedsakelig brukes i utviklingen eller framstillingen av disse varene. Slike tiltak kan omfatte endelig fjerning fra handelskanalene eller destruering. Ved vurdering av en anmodning om korrigerende tiltak skal det tas hensyn til behovet for forholdsmessighet mellom krenkelsens alvorlighetsgrad og de pålagte avhjelpende tiltakene, samt tredjeparters interesser.

ARTIKKEL 17

Sivilrettslige midler

1. Hver statspart skal gi rettighetshavere tilgang til sivilrettslige prosedyrer om håndheving av enhver immaterialrettighet som omfattes av artikkel 1 (Definisjon av immaterialrett).
2. Hver statspart skal sikre
 - a) med hensyn til sivilrettslige prosedyrer, at dens rettsmyndigheter kan pålegge den som vet eller burde vite at vedkommende er involvert i virksomhet som innebærer krenkelse av immaterialrettigheter, å betale rettighetshaveren en erstatning som er tilstrekkelig til å kompensere for den faktiske skaden rettighetshaveren er blitt påført som følge av krenkelsen, og
 - b) med hensyn til fastsettelsen av erstatningsbeløpet for krenkelse av immaterialrettigheter, at dens rettsmyndigheter blant annet vurderer den faktiske skaden, tapt fortjeneste, eventuell fortjeneste som inngriperen har oppnådd, eller fastsetter en rimelig lisensavgift.

ARTIKKEL 18

Strafferettslige midler

Statspartene skal sørge for strafferettslige midler og straffereaksjoner for forsettlig krenkelse av immaterialrettigheter i et kommersielt omfang.⁴

ARTIKKEL 19

Ansvarserklæring, sikkerhet eller tilsvarende garanti

Statspartene skal sørge for at deres vedkommende myndigheter har fullmakt til å pålegge den sökende parten å erklære at den påtar seg ansvar overfor de involverte personene, eller, i berettigede tilfeller, å stille sikkerhet eller tilsvarende garanti som skal være tilstrekkelig til å beskytte den som søknaden gjelder, samt de vedkommende myndighetene og til å unngå misbruk. En slik sikkerhet eller tilsvarende garanti skal ikke i urimelig grad være til hinder for at noen gjør bruk av disse prosedyrene.

ARTIKKEL 20

Endelige rettsavgjørelser og forvaltningsvedtak

⁴ Paraguay har foreløpig ingen strafferettslige sanksjoner mot patentkrenkelser, og verken Argentina eller Uruguay har strafferettslige sanksjoner mot krenkelser av geografiske betegnelser og topografier til integrerte kretser.

Statspartene skal sikre at endelige rettsavgjørelser og forvaltningsvedtak i tilknytning til immaterialrettigheter

- a) er skriftlige og inneholder en fastsettelse av de faktiske forholdene og begrunnelsen eller det rettslige grunnlaget som avgjørelsene eller vedtakene er basert på, og
- b) publiseres eller på annen måte gjøres offentlig tilgjengelig på et nasjonalt språk på en slik måte at berørte parter kan gjøre seg kjent med dem, med forbehold om vern av fortrolige opplysninger.

AVDELING V

SAMARBEID

ARTIKKEL 21

Samarbeid på immaterialrettens område

1. Statspartene, som erkjenner immaterialrettigheters økende betydning som faktor for sosial, økonomisk og kulturell utvikling, er enige om å styrke sitt samarbeid på immaterialrettens område.
2. I samsvar med statspartenes muligheter kan samarbeidsområdene omfatte følgende virksomhet:
 - a) utveksling av informasjon om rettslige rammer og erfaringer med lovgivningsprosesser knyttet til immaterialrettigheter,
 - b) utveksling av erfaringer og tilrettelegging for teknisk bistand i forbindelse med immaterialrettigheter,
 - c) utveksling av informasjon om erfaringer med håndheving av immaterialrettigheter,
 - d) utveksling av informasjon om og opplæring av personell hos myndigheter som arbeider med immaterialrettigheter,
 - e) oppmuntring til felles forskning på og utveksling av innovasjon og teknologisk utvikling i forbindelse med spredning av kunnskap om og offentlig politikk for immaterialrettigheter,
 - f) utvikling av samarbeid om og utveksling angående immaterialrettigheter i forbindelse med globale utfordringer som klimaendringer, kunstig intelligens og annen ny teknologi, og
 - g) utveksling av informasjon om og erfaringer med regelverk for gjennomslagskraftskrav og et rimelig vederlag til forfattere og kunstutøvere for bruk av deres verk og framføringer i det digitale miljøet, herunder av systemer med kunstig intelligens.